ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀνδρέας ἄκουσε κατόπιν σιγανά ῥήματα κι' ἔξαφνα δυνατόν μπρός του ἡ σιλουέττα τοῦ φύλακος...

Δὲν εἶχε νὰ χάσῃ καιρό. Ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἀμέσως μιὰ ἀπόφασι, γιατί ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βάλῃ μ' αὐτὸν τὸν γίγαντα.

Σήκωσε λοιπὸν τὸ δοκάρι ποὺ κρατοῦσε, κι' ἐνῶ ὁ φύλακας ἐρευνοῦσε γύρω μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὸ τουφέκι ἕτοιμο, τοῦ τὸ κατέφερε μ' ὅλη του τὴ δύναμι καταπέφαλα.

Ὁ φύλακας ἄφησε ἕνα μουγκρητὸ πληγωμένου θηρίου, στριφογύρισε στὴ θέσι του κι' ἐσωριάστηκε κάτω σὰν ξεροριζωμένο δέντρο!...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Ἀνδρέας, πήδησε ἔξω ἀπ' τὴν ντουλάπα, πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ φύλακα ποὺ τινάζοταν τριζοβολῶντας τὰ δόντια του, καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ ἄνοιγμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε ἔρθει ὁ ἀντιπαλός του.

Προχώρησε ἀρκετά, χωρὶς νὰ βλέπῃ, μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὸν καπνό, κι' ἔφτασε τέλος σὲ μιὰ πέτρινη σκάλα. Τοιμάστηκε νὰ τὴν ἀνέβῃ, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε ἀπὸ πάνω βαρειὰ πατήματα. Κάποιος κατέβαινε ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ ποιός;

Ὁ Γαλάζης παραμέρισε καὶ κριφοκέττταξε. Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ φύλακα, γιγαντόσωμη κι' αὐτὴ καὶ θηριώδης. Κατέβαινε γρήγορα—γρήγορα τὴ σκάλα, κρατῶντας ἕνα γκουβὰ νερὸ στὸ χέρι καὶ μουρμουρίζοντας:

Τὸν κανάγια!... Τὸ ληστή!... Βάρα τον, Μαθέ!... Σκότωσέ το τὸ σκυλί, ποὺ πῆγε νὰ μᾶς κάψῃ!...

Ὁ Γαλάζης τὴν ἄφησε νὰ κατεύῃ κι' ἔξαφνα, ὅταν ἔφτασε κάτω, τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα καὶ τὴν ἀνλησε στὶς πλάκες. Τὸ νερὸ χύθηκε κ' ἡ μέγαιρα ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ. Ὁ Ἀνδρέας πήδησε ἀπὸ πάνω της, ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα κι' ἔφτασε σ' ἕνα διάδρομο. Χύθηκε μέσα σ' αὐτόν, χωρὶς νὰ σταθῇ στιγμή, ἄνοιξε μιὰ πόρτα ποὺ βρῆκε μπροστά του, μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο, κι' ἔπειτα σ' ἄλλο καὶ σ' ἄλλο.... Ἀναζητοῦσε παντοῦ τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ, μὰ δὲν τὴν εὕρισκε. Σὲ μιὰ κάμαρη εἶδε κρεμασμένο ἕνα καπέλλο κι' ἕνα πανωφόρι.

Τ' ἄρπαξε καὶ τὰ φόρεσε, τρέχοντας πάντα σὰν τρελλός... Ἄκουγε τώρα ξοπίσω του τὸ βαρὺ βῆμα τῆς γυναίκας τοῦ φύλακος ποὺ τὸν κυνηγοῦσε σὰν λυσσασμένη, οὐρλιάζοντας ἄγρια σὰν νὰ τὴν ἔπνιγαν.. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἔξοδο αὐτὸ τὸ διαβολόσπιτο; Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε μιὰ τζαμωτὴ πόρτα. Νόμισε πὼς εἶνε ἡ ἔξώπορτα καὶ ὥρμησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀφίνοντας ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἡ πόρτα ἦταν σφαλιστωμένη. Ὅσο νὰ τραβήξῃ τὸ σύρτη, ἔφτασε ξοπίσω του ἡ μέγαιρα. Μόλις τὸν ἀντίκρισε, ἄρπαξε μιὰ κραυγὴ μανίας καὶ ρίχτηκε ἐπάνω του. Τοιμάζοταν νὰ τὸν ἁρπάξῃ κιόλας ἀπ' τὸ γιακᾶ, μὰ ὁ Γαλάζης πρόφτασε κι' ἄνοιξε τὴ τζαμόπορτα. Ἔδωσε συγχρόνως μιὰ γερὴ κλωτσιὰ πρὸς τὰ πίσω, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τί γίνεται, πέτυχε τὴ γυναίκα τοῦ φύλακος στὴν κοιλιὰ καὶ τὴν ἀνάγκασε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κόψῃ τὴ φορα της. Ἐλεύθερος πειά, σάλταρε ἔξω. Μὰ νέα ἀπογοήτευσι τὸν περίμενε. Δὲν ἦταν ἡ ἔξοδος ἐκεῖ. Βρέθηκε σ' ἕναν ἐξώστη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου. Σαστισμένος πειά, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, θέλησε νὰ ξαναμπῆ στὸ σπίτι. Δὲν πρόφταασε ὅμως νὰ κουνηθῆ ἀπ' τὴ θέσι του καὶ ρίχτηκε ἐπάνω του ἡ μέγαιρα, βγάζοντας οὐρλιαχτὰ τίγρεως:

—Ἄ, κανάγια!... Ληστή!... Δολοφόνε!... Θὰ σὲ πνίξω!...

Ἐξαντλημένος ὅπως ἦταν ὁ Γαλάζης, δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια της. Ἡ γυναῖκα τοῦ φύλακος τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ θέλησε νὰ τὸν ρίξῃ κάτω ἀπ' τὸν ἐξώστη. Τὸν ἔφερε σπρώχνοντας ὥς τὴν ἄκρη καὶ δὲν ἔμενε πειὰ παρὰ ἕνα τελευταῖο σπρώξιμο.

Μπρὸς στὸν κίνδυνο αὐτό, ὁ Ἀνδρέας συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις του καὶ χτύπησε μὲ τὸ γόνα του, ὅσο δυνατὰ μποροῦσε, τὴν ἀντίπαλό του.

Ἡ μέγαιρα πόνεσε. Ἔσκουξε βραχνά, παράτησε τὸ ζωγράφο κι' ἔφερε τὰ χέρια της στὴν κοιλιά της.

Ἡ στιγμὲς ἦσαν πολύτιμες.

Ὁ Γαλάζης ἔσκυψε γρήγορα, πέρασε κάτω ἀπ' τὰ χέρια τῆς ἀγριογυναίκας αὐτῆς καὶ ξαναμπῆκε στὸ σπίτι. Τὸ κυνηγητὸ ξανάρχισε ἔτσι φρενιασμένο. Μὰ τώρα ὁ Γαλάζης, ὕστερα ἀπὸ τόση περιπλάνησι, κατάλαβε πάνω—κάτω, κατὰ ποιὸ μέρος θάταν ἡ ἔξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ.

Τράβηξε λοιπόν, περνῶντας ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, πρὸς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω. Ἔφτασε σ' ἕνα διάδρομο. Μπρός του ὑπῆρχε μιὰ πόρτα κλειστή. Τράβηξε τὸ σύρτη καὶ τὴν ἄνοιξε. Ἐπὶ τέλους!... Βρισκόταν στὸ δρόμο... Χύμηξε ἔξω σὰν τρελλὸς κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ τρέχῃ... Ἡ γειτονιὰ γύρω ἦταν ἀνάστατη. Ἄντρες καὶ γυναῖκες εἶχαν βγεῖ στὰ μπαλκόνια καὶ στὰ παράθυρα καὶ κύτταζαν μὴ ξέροντας τί συμβαίνει... Ὁ Ἀνδρέας προχώρησε χωρὶς νὰ σταθῇ στιγμὴ καὶ πέρασε ἕνα σωρὸ σοκάκια, τρέχοντας πάντα ὅσο γρήγορα μποροῦσε.

Ἄντρες καὶ γυναῖκες εἶχαν βγεῖ στὰ μπαλκόνια καὶ στὰ παράθυρα καὶ κύτταζαν...

Δὲν σταμάτησε παρ' ἀφοῦ ἔφτασε σὲ μέρος ἀσφαλές.

Βρίσκεται τώρα κοντὰ στὴν κατηφοριά, στὴν ἐπεία εἶχε πέσει ὅταν τὸν κυνηγοῦσε ὁ Λαμπίρης μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Δὲν ἔπρεπε ὀστόσο νὰ χάνῃ καιρό. Γύρω του ἀπλωνότανε ἡ νυχτα. Ποῦ θὰ πήγαινε νὰ μείνῃ, ἂν δὲν φρόντιζε ὅσο ἦταν ἀκόμη νωρὶς γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό;

Νὰ ξενυχτήσῃ στὸ ὕπαθρο στὴν κατάστασι ποὺ ἦταν, θὰ πλευρίτωνε! Κι' ἐπὶ πλέον μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦν οἱ ἐχθροί του καὶ νὰ τὸν ξαναβάλουν στὸ χέρι.

Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἔπρεπε νὰ πάρῃ μιὰ ἡρωϊκὴ ἀπόφασι. Ἂν περνοῦσε βαπόρι τὴν ἴδια αὐτὴ νύχτα, θὰ τρύπωνε μέσα ὅπως μποροῦσε γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Μὰ τὸ βαπόρι θὰ ἔφτανε μετὰ δυὸ ἡμέρες. Δὲν τοῦμενε λοιπόν, παρὰ νὰ σκεφτῆ κάτι καλύτερο. Στὸ νησὶ δὲν γνώριζε κανένα. Ἂν ἤξερε τοὺς φίλους τοῦ Ἄλκη, μποροῦσε νὰ καταφύγῃ σ' αὐτούς. Μὰ δὲν ἤξερε κανένα...

Στενοχωρημένος κι' ἀποκαμωμένος ὁ Γαλάζης ἀκούμησε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται, νὰ σκέφτεται.... Βασάνισε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα τὸ μυαλό του, ὅταν ἕνα ὄνομα τοῦρθε στὴ μνήμη: Ἀνεμᾶς... Ὁ κ. Ἀνεμᾶς παλιὸς πολιτευτὴς τοῦ νησιοῦ, ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους ἀρχοντας τῆς Νάξου...

Δὲν τὸν ἤξερε τὸν ἄνθρωπο αὐτό, παρὰ ἐξ ἀκοῆς. Εἶχε δεῖ πολλὲς φορὲς τ' ὄνομά του στὶς ἐφημερίδες. Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Ἂν λοιπὸν κατέφευγε στὸν ἰσχυρὸ αὐτὸν ἄρχοντα; Ἂν πήγαινε ἴσια στὸ σπίτι του, ἂν ζητοῦσε νὰ τὸν δῆ, ἂν καθόταν καὶ τοῦλεγε ὅλη τὸν τὴν ἱστορία, ἂν τ' ἄνοιγε τὴν καρδιά του, δὲν θὰ τὸν συγκινοῦσε τάχα;

Δὲν θὰ τοῦ ζητοῦσε ἄλλωστε, παρὰ τὸ εἰσιτήριό του γιὰ τὸ βαπόρι, ὥς τὸν Πειραιᾶ --κι' αὐτὸ ὡς δάνειο— καὶ τὴν προστασία του ὅσο νὰ ἐπιβιβαστῆ...

Ποιὰ καρδιὰ δὲν θὰ συγκινιόταν, ἀκούγοντας τὴν ἱστορία του;

Ἀρκοῦσε νὰ πῆ τὰ βάσανά του στὸν Ἀνεμᾶ, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ, ὄχι προστάτη του γιὰ λίγες ὥρες, ἀλλὰ φίλο του.

Ἐμπρὸς λοιπόν!... Αὐτὸ θάκανε. Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο, τὸ πιὸ λογικό, ἡ μόνη σωτηρία στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ πειὰ ὁ Ἀνδρέας, σηκώθηκε ἐπάνω, τίναξε τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ ροῦχα του, περιποιήθηκε πρόχειρα τὸν ἑαυτό του καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόλι. Ἦταν βέβαιος πὼς κανένας δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ μέσα στοὺς δρόμους...

Μπῆκε στὴν πόλι καὶ ρώτησε στὸ πρῶτο μαγαζὶ ποὺ συνάντησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἀνεμᾶ. Τοῦ εἶπαν πὼς βρίσκεται στὴν πλατεία. Ἕνα παληό, μεγάλο σπίτι, τὸ ψηλότερο ἀπ' ὅλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Ἡ παθητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀτθίδων ἀδελφῶν, ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἴδιο νέο.